

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAAD.

=====

Raden - Kommunistiese Bescheuwingen.

1. December, 1934.

De Saarloksstemming -

Revolutionair Appel

Binnen enige weken zal de volksstemming in het Saargebiet de oplossing brengen van een der belangrijkste politieke kwesties van het tegenwoordige Europa, n.l. van de vraag of het Saargebiet al of niet bij Hitler-Duitsland zal worden ingelijfd. Vooral voor de arbeidersbeweging is deze kwestie thans van meer dan gewone betekenis. Niet om de waarde van de kwestie op zich zelf. Of het Saargebiet tot Duitsland zal behoren, of niet, is een kwestie die de arbeiders buiten Duitsland niet in het minst interesseert. Vooral de omstandigheden waaronder deze volksstemming plaats vindt zijn het die haar ook voor de arbeidersklasse tot een politiek vraagstuk van de eerste rang maakt. Haar oplossing zal beslissend kunnen zijn voor de revolutionaire ontwikkeling in Duitsland. Hitlers nederlaag aan de Saar zal het fanaal, het vlamteken voor de duitse revolutie kunnen zijn.

Toen bij de oplegging van het verdrag van Versailles aangevuld door het z.g. verdrag van Trianon de nieuwe Europese grenzen werden vastgesteld, lag het aanvankelijk in het plan van het Franse imperialisme om het Saargebiet, evenals de Elzas en Lotharingen eenvoudig weg bij Frankrijk in te lijven. Door het verzet van Engeland en van de Verenigde Staten is dit toen niet gelukt. Ondanks beweringen van Franse scherp-slijpers als Tardieu, dat de Saarbevolking eigenlijk van "Franse oorsprong" zou zijn, nam de diplomatenconferentie het besluit dit gebied slechts voorlopig van Duitsland los te scheuren en het "tijdelijk" onder Volkenbondsbeheer te brengen. De mijnen, het voornaamste economische bezit van het Saargebiet, werden als schadeloosstelling voor de verwoeste Franse mijngebieden aan Frankrijk toegewezen. In 1935 zou een volksstemming plaats vinden, waarbij de Saarbevolking der Volkenbond zou kunnen te kennen geven of zij weer bij Duitsland wilde komen, of bij Frankrijk wenste ingelijfd te worden. Aan wel of zij onder het bestuur van de Volkenbond gerelaat wilde blijven, dus een soort "Volkenbondstaatje" wilde worden. Voor het geval van inlijving bij Duitsland zou dit land verplicht worden de Saarmijnen van Frankrijk terug te kopen tegen directe betaling in goud, franken. De Volkenbondsraad kreeg het rosch rekening houdend met eventuele groote minderheden de status quo te handhaven, of het gebied te versnipperen en b.v. een deel aan Duitsland, een deel aan Frankrijk toe te staan.

In het algemeen moet dit "tijdelijke" losscheuren van het Saargebiet van het Duitse rijk gezien worden als een schakel in de Franse economische politiek die er aan het einde van de oorlog op uit was zoveel mogelijk gebieden uit het Duitse economische complex los te scheuren en met het Noord-Franse industriebecken te verenigen. Dit gebeurde door de inlijving van Elzas-Lotharingen. Dit trachtte de Franse politiek later te bereiken door MXX van het niet nakomen van de schadevergoedingsbepalingen een aanleiding te maken om het Roergebied te bezetten. Dit was ook het doel der Franse politiek in de Saarkwestie.

Deze Franse politiek baseerde zich zowel op economische als op politieke belangen van de eerste orde van het Franse kapitaal. Economies ging zij uit van het streven naar de formatie van een groot industrieel blok in West-Europa onder Franse opperleiding. Dit streven, dat Frankrijk op het Europese vasteland oppermachtig zou maken, is van '18 een der grote doelstellingen geweest van de Franse Europese politiek. Zij bepaalde zowel het optreden van scherp-slijpers als een Poincaré die deze hegemonie met geweld wilde afdwingen als b.v. de meer diplomatieke pan-Europese politiek van Briand.

Door de inschakeling der West-Duitse industriegebieden in het Noord-Franse industrie-complex moest het Duitsland onmogelijk worden gemaakt zijn vroegere economische spankracht weer te bereiken. Hierbij dient opgemerkt dat eenzelfde streven ook aan de Duitse imperialistische politiek ten grondslag lag.

Duitsland, dat na de oorlog van 1870-71 erin geslaagd was Elzas-Lotharingen op te slurpen wilde op dit snoor verder gaan. De vernietiging door het Duitse rijk van de Franse nijverheid en industrieën in een bepaalde periode van de oorlog werd zeker niet alleen door militair-strategische motieven ingegeven doch vooral door de wens Frankrijk industrieel en economisch zoveel mogelijk te verzwakken. In dit opzicht gaf echter de uitgang van de oorlog Frankrijk nu eenmaal betere kansen om zich zo sterk mogelijk te maken, het Franse kapitaal tot de onbetwistbaar grootste macht op het Europese vasteland te doen worden, het Franse militarisme reusachtig te versterken. Wat de Franse imperialistische diplomatie en politiek bij deze doelstelling voor ogen staat, is in zekere zij niets anders dan de doorvoering van het napoleontische streven voor onze tijd. Natuurlijk moest het Franse imperialisme daardoor op verzet van de kant van Engeland stuiten, dat zich nu eenmaal als traditioneel doel gesteld heeft de vorming van een te machtig economisch-politiek complex op het Europese vasteland te voorkomen. Door dit Engelse verzet werd de Franse reerbezetting tenslotte onmogelijk gemaakt. Dit Engelse verzet vooral was het, waardoor in het verdrag van Versailles het Saargebied niet ineen bij Frankrijk werd ingelijfd. Het tijdelijk onder beheer van de Volkenbond brengen van het Saargebied moet dan ook als een Engelse concessie aan het drijven der Franse imperialisten worden toe geschreven. Een concessie die Frankrijk, dat ten slotte een aantal grote troeven in handen had, mede onder invloed van de overwinningssessie wist af te dwingen.

Voor de economie bezien is de methode van Versailles reaktionair en schadelijk gebleven. Natuurlijk kan van een proletarische standpunt bezien, op zichzelf geen bezwaar bestaan tegen de vorming van grotere economische complexen. Een der voorwaarden die een proletarische politiek zich moetten daarvoor om de economische neergang te overwinnen is juist de vorming van grotere economische complexen, is het niet-dalshouden voor bepaalde nationale of bezitgrenzen, die de onderlinge verscheurdheid der wereld op economisch gebied groter maken. Reaktionair in haar gevolgen is de politiek van Versailles omdat zij niet uitging van het samenvoegen van gesplitste industrieën tot een groot blok, doch omdat zij uit organies reeds tot eenheid gegroeide industriecomplexen, hetgeen wellicht willekeurig, hier en brak en daar een stuk scheurde. Hierdoor werd de economische verscheurdheid bevorderd. Nog meer dan uit de west-europese politiek van Versailles blijkt dit trouwens uit de door de "geallieerden" opgelegde oplossingen van de midden-europese en oost-europese grenzen. De randstaten-politiek, de verbodsbepaling van de vroegere donau-monarchie zijn beide uitingen van een en het zelfde politieke streven, dat moest dienen om Duitsland economisch en politiek te verzwakken. Zij bevorderden het economische nationalisme en reusachtige wijze. De heer Bohesj, de tsecheische staatsman en voorzitter van de Volkenbond, verklaarde nog onlangs dat een der voornaamste resultaten van de oorlog was: het opkomen van het "nationale gevoel" in Europa. Door de vorming van een reeks kleinere "nationale staten" werd dit "gevoel" versterkt en bevorderd. Wie bedenkt hoezeer juist door het economische nationalisme de crisis in de hand wordt gewerkt, kan uit zulk een uitspraak opmaken hoe reaktionair in dit opzicht de Versailler politiek gewerkt heeft.

Niet alleen de directe doeleinden van het Franse imperialisme echter waren het die aan deze verdragspolitiek ten grondslag lagen. In de jaren 1910-19 was bij de "geallieerden" de vrees voor een proletarische revolutie in Duitsland en in aansluiting hieraan in geheel midden-Europa bijzonder groot. Een economisch verminkt Duitsland, aldus was de berekening zou ook als proletarische staat veel zwakker gestaan hebben. Juist voor een overwinnend Duits proletariaat dat door een verbond met Rusland zeker de sterkste economische en politieke macht van Europa zou zijn geworden, was een onverbreekbaar economisch complex een levensvoorwaarde. Dit wisten en vreesden de toenmalige "geallieerde" bourgeoisie groepen. Niet het minst door de vrees voor de proletarische revolutie waarmee toen als politieke faktor rekening moest worden gehouden, werd deze economisch-politieke verbodsbepaling in gegeven. In een artikel in "De Arbeid" van 12 Dec. 1919 bestaat echter een zekere M.A. het, doeleinde op de samenstellers van het verdrag van Versailles, dat een van de meest geraffineerde voorbeelden van een uitgesproken en vooruitziende imperialistische politiek moet worden genoemd, te schrijven: "Men moet zich hun vooruitziende blik niet te groot voorstellen" een bewijs hoe weinig de schrijver in staat is de toenmalige - evenals nu trouwens - zeer ingewikkelde situatie voor de verschillende groepen der bourgeoisie te doorgronden. Aan de ene kant maakten de verschillende belangen der "samenwerkende" imperialistische groepen het uiterst moeilijk om tot een eensgezinde oplossing te komen. Anderzijds wilden zij allen proberen de nieuwe opkomst van het Duitse imperialisme

3.

lisme te belemmeren. Maar vooral een waren zij in het streven de proletarische revolutie te verhinderen. Versailles en de politieke onderwerping van de Duitse republiek aan het geallieerde imperialisme, die het gevolg ervan was, is een der grootste politieke oorzaken van de nederlaag der Duitse arbeidersbeweging geweest. Zij verzwakte niet alleen de Duitse economie, zij verdeelde en verbrokkelde vooral het Duitse proletariaat. In dit verband is het wel merkwaardig nog eens een blik te slaan op de houding van een aantal leiders der arbeidersbeweging ten aanzien van het opgelegde verdrag van Versailles, dat voor de gehele economische en politieke ontwikkeling van onze tijd van zo reusachtige betekenis zou blijken te zijn. De Duitse soc. dem. partij wist geen andere politiek te voeren dan zich practies te onderwerpen aan Versailles, aan het entente-kapitaal. Evenmin als tegenover het imperialisme van de wilhelm-periode wist zij practies tegenover het Franse imperialisme van Clemenceau, Poincaré en Briand een zelfstandige politieke houding aan te nemen. Zij hielp mede dit verdrag als de enig mogelijke reële basis ener Duitse politiek voor te stellen. In plaats met de revolutionaire delen der Duitse arbeidersklasse en aansturende op eenheid met Rusland de weg te gaan van de Duitse raden-republiek werkte zij door haar onderwerping en dubbelzinnigheid de Franse imperialistische doelstelling in de hand. Zij stonden de politiek tegen de proletarische revolutie die door het verdrag van Versailles bevorderd werd. Dat zij hierdoor tevens het Duitse reaktionaire imperialisme, dat alleen door de verdeeldheid der arbeidersklasse groeien kon weer voet gaf, is thans wel ten volle bewezen.

Als direkte doelstellingen der geallieerde politiek bij de oplegging van het Versailler verdrag aan Europa, onder invloed van Frans imperialistische druk moeten dus worden genoemd: a) de positief imperialistische doelstelling der Franse bourgeoisie; vorming van een Europees blok onder Franse hegemonie, b) Duurzame verbodsbepaling en verzwakking van het Duitse kapitalisme c) Isolément van Rusland o.a. door de randstaten politiek. (Waarin ze vooral voor wat betreft het tot stand komen van een Europees proletarisch blok volkomen geslaagd is) d) De verhindering van de Europese proletarische revolutie. Deze politieke bestrevingen zijn slechts gedeeltelijk geslaagd. Vooral Engeland dat Frankrijk niet in staat wilde stellen het napoleontische ideaal van een Europees continent onder Franse opperleiding te verwerkelijken, zette het de voet dwars. Dit kon het des te eerder doen, omdat de politieke doelstellingen waarin het met de Franse bourgeoisie kon meegaan, de verhindering van een midden-europese proletarische revolutie, het isolément van de Sovjet-unie en een naar haar inzicht voldoende verzwakking van het Duitse imperialisme bereikt waren. Naast Engeland vormde ook het Italiaanse fascisme een steeds sterker hinderpaal voor de Franse imperialistische politiek.

Door de mislukking van de Duitse proletarische revolutionaire beweging moest echter het Duitse nationalisme reusachtig worden versterkt. Dit nu was een element waarmee de samenstellers van het verdrag van Versailles weliswaar rekening hadden gehouden, doch dat zij gedwongen waren achter te stellen bij het toen veel dreigender gevaar van een proletarisch centraal-Europa. Het is duidelijk dat het resultaat van de nederlaag der arbeidersrevolutie o.a. moest zijn de groei van het Duitse nationalisme. Immers door de politiek van de S.P.D. en de K.P.D. beide werd het Duitse proletariaat verdeeld en verscheurd. Het vertrouwen der massas in de Duitse proletarische revolutie ging verloren. Vooral de S.P.D., die in het denken der massas meer en meer de knecht werd van het entente-kapitaal verloor alle vertrouwen. Het werd steeds duidelijker dat de onder speciaal begunstiging der entente-machten tot stand gekomen "democratie", die o.a. eveneens tot taak had de proletarische revolutie naar te slaan, geen duurzame politiek kon zijn. Er was en is in Duitsland slechts kouze tussen een proletarische radenrepubliek of de overwinning van het uiterste nationalisme zoals zich dit tans in het reaktionaire rassisme uit.

De groei en tenslotte de machtsgrepping van dit rassisme, heeft het Franse kapitaal en heeft de vroegere geallieerden, die de "Volkenbond" hadden gevormd, voor nieuwe problemen gesteld, waardoor ook de Saarkwestie in een nieuw licht is gekomen. Uiterlijk geen kwestie van de eerste rang is zij dit door het aan de macht komen van het Hitlerisme geworden. Haar oplossing kan een keerpunt betekenen in de reaktionaire ontwikkeling van de laatste tijd. Zij is ver boven de oorspronkelijke doelstelling der Franse imperialistische politiek uit gegroeid.

Voor het Franse imperialisme zou een oplossing van de Saarkwestie in Duitse zij het beslissend doorkruisen zijner economische politiek in Europa

33

tekenen een economische politiek, die Frankrijk nog steeds niet heeft opgegeven. Daarom wordt, omdat als eenmaal deze kwestie ten gunste van het duitse imperialisme zou zijn opgelost, alle andere vraagstukken in Europa, die met de franse Europese politiek ten nauwste samenhangen, aan de orde zullen worden gesteld. Hoezeer de franse bourgeoisie dit voelt blijkt uit de uitspraak van Laval, dat het verplaatsen van zelfs maar één Europese grensnaal oorlog betekent. In deze zin vormt de Saarkwestie dus wel degelijk een sluitstuk in de franse Europese politiek. Mocht de Saar tot Duitsland willen terugkeren, dan kan men er van overtuigd zijn, dat de franse regering alles zal doen om het gebied te versnipperen en om het economisch en strategisch belangrijkste westelijke deel ervan, het aan Frankrijk grenzende deel dus, voor zich te behouden. In ieder geval, en oplossing die het Saargebiet bij Duitsland zou brengen zou Frankrijk tot een agressievere politiek tegenover het opdringende duitse imperialisme leiden. Zij zou de agressiviteit van het duitse nationalisme op nieuw prikkelen. In dit verband doet het bijna komiek aan dat de Varapoliticiens Eric Pleysier in een "gedegen historische beschouwing" zich tegen de status quo verklaart, omdat "een wederaansluiting bij Duitsland, in groter verband gezien, het meest gewenst is." Wederaansluiting bij Duitsland, dat betekent na de feitelijke campagne die het Saar-eenhedfront voor de status quo gevoerd heeft, een grote morele overwinning van Hitler, die zijn prestige in Duitsland voorlopig zal versterken. Het betekent ook verscherping van de tegenstelling Duitsland-Frankrijk. Toch zegt deze varapoliticus, dat: "het gevaar van een directe revanché oorlog" erdoor verminderd zou worden. "Wat voor de rust in Europa zeker van belang" zou zijn. De soc. democratische traditie getrouw breekt de heer Pleysier dus de actie tegen Hitler, treedt hij in werkelijkheid op voor de Hitlerse oplossing. Hitler behoeft zich over deze dolkstoot in de rug der navenen der November misdadigers niet te beklagen. Het is een dolkstoot, maar in de rug van het socialistisch-kommunistische eenheidsfront.

Voor het hitlerisme is de Saarkwestie een levensbelang. Politiek kan het racisme niet bestaan zonder een doorkruising, een breken van de franse Europese politiek. Levensvoorwaarde voor het hitlerisme is dat het bewijst in staat te zijn tot een politiek, waartoe de eigenaardige republiek van Weimar niet in staat is gebleken, n.l. om door de verbreking en de negatie van de bepalingen van het Versailler verdrag Duitslands economische en politieke invloed sferen uit te breiden. Hierdoor zou het de crisis in Duitsland aan zekere grenzen willen binden. Een toestand in het leven roepen van min of meer stabiele crisis. Tot dusver is dit Hitler nag niet gelukt. Integendeel. In de Oostenrijkse kwestie heeft het ariese opperhoofd vooral door de italiaanse tegenstand een geduchte nederlaag geleden. De ironie der geschiedenis wilde dat het opperhoofd der zwarte hemden zou zijn die het eerst de strooptochten van zijn bruine broeder in de Europese jachtvelden zou stuiten. De van oorlogsbartsucht vervulde haatpolitiek tegen het "vernegerde" Frankrijk moest voorlopig eveneens worden opgegeven en maakt tans plaats voor een intermezzo van walgelijke stroopmeerderij. Waarmede Hitler overigens het scherpe wantrouwen van het franse imperialisme niet zal kunnen overwinnen. Politiek staat de bruine leider grotendeels geïsoleerd. Door zijn uitgesproken anti-bolsjewistische politiek en door zijn vriendelijkheid tegenover Japan vooral heeft hij Rusland naar Frankrijk gedreven, dat van deze kostbare gelegenheid heeft weten gebruik te maken. Het soepelheid, die kenmerkend is voor de franse diplomatie wordt tans een zelfde politiek ten aanzien van Italië gevoerd. Angst voor de Sovjet 2 unie, angst voor de proletarische revolutie heeft Frankrijk voorlopig niet. De direct dreigende vijand is tans ondanks alle walgelijke stroopmeerderij - zoals tegenover de frontsoldaten van monsieur Goy - het in razen tempo bewapende nazidonië. Rusland doet overigens alles, in de dwangpositie waarin het zich tans bevindt, om, altans voorlopig, de franse bourgeoisie te verdedigen te stellen. Daarom wordt het in Frankrijk opdringende eenheidsfront, dat voor een belangrijk deel door de franse arbeiders is afgedwongen zoveel mogelijk getemperd. (Zie o.a. het op zijn minst zeer matige program, dat de franse I.P. als grondslag voor een fusie aan de S.F.I.O. heeft voorgelegd). Naar deze kant meent het franse imperialisme dus voorlopig veilig te staan. Door de vriendschap met Japan heeft het racisme ook Japans andere konkurrenten in het verre oosten, Engeland en Amerika, weer wantrouwend gemaakt. In dit verband mag er wel op gewezen worden dat deze toenadering tussen het hitlerisme en Japan ook voor Nederland een zeer speciale betekenis heeft, door de uiterst tere plek die het nederlandse imperium in het verre Oosten heeft en die door Japan in een oorlog ten zeerste bedreigd wordt. Zo is Hitler er niet in geslaagd de ingewikkelde politieke toestand van Europa voor zich uit te buiten.

6.

en emigranten pers" practies versterkend. Walgelijk gedoe. Wie in deze tijd dit bestaat schakelt zich zelf gelijk. Het Pariser Tageblatt wordt er met de haren bijgesleept om een politiek revolutionaire oplossing van de Saarkwestie er aan op te hangen. In aansluiting hieraan wordt de suggestie gewekt dat eigenlijk de Saarkwestie economies "niet zo belangrijk" zou zijn. Wat, zoals wij aantoonen volkomen in strijd is met de werkelijkheid en slechts het bewijs levert, hoe weinig deze M.A. gerechtigd is als revolutionair voorlichter op te treden. Karakteristiek is dit stuk waar het probeert de voorstelling te waken, dat in de Saar een nederlaag tegen Hitler zou moeten worden geleden. "De perversiteit van de toestand bestaat daarin, dat het alleen de kommunisten, (die eens sterk waren in het Saargebiet) en de soc. democraten (die in het Saargebiet precies zo zijn als overal elders, n.l. onbeduidend) zijn, die voor de status quo zullen stemmen. "Wij zouden reeds, zelfs een beduidende minderheid zou een grote nederlaag van Hitler betekenen. De perversiteit van lieden als deze M.A. blijkt overigens hieruit, dat zij op een dergelijke ondergrense wijze trachten de beweging voor status quo te ondermijnen, anderzijds echter toch ook geen andere politieke leuze dan die van de status quo weten te geven. Ondanks dat M.A. beweert: "De status quo is echter onder de gegeven omstandigheden een positie van het franse imperialisme". Toch, ondanks deze bewering waart M.A. het niet een advies tegen status quo te geven, wat zeker een teppant van politieke perversiteit genoemd moet worden. Immers hij zegt "in deze ongelukkige situatie is de leuze van het stemmen voor de status quo, dus voor het kleinere kwaad, juist." Des ondanks dat status quo betekend "een positie van het franse imperialisme", ondanks dat deze leuze overigens "geen succes" zou hebben, is zij volgens M.A. toch "juist". Hoezeer M.A. zich in de feiten verward blijkt waar hij later zegt, dat "een overwinning van Hitler in het Saargebiet is niet alleen een morele overwinning van het barbarisme in het bruine hemd, doch tevens een politieke overwinning die een hergroepering der krachten en bondgenootschappen in Europa eist." Op verwarde, gluisperige wijze wordt hier de groeiende strijd tegen Hitler in de rug gestoken. Hoe komt overigens M.A. aan zijn perfide bewering dat de actie voor status quo geen schijn van kans zou hebben? Bij de verkiezingen in November 1932, de laatste verkiezingen in het Saargebiet gehouden verleggen: het centrum 155 625 stemmen, de kommunisten 24 648 stemmen, de soc. dem. 38 622, de nazis 24 429, Volkspartij 24 079 stemmen. Dit betekent dus dat soc. dem. en kommunisten samen 35% van het aantal stemmen verkregen. Waarom zou dan tans, gezien de groeiende teleurstelling in de Hitlerpolitiek een nederlaag voor Hitler in het Saargebiet niet mogelijk zijn? Temeer waar de bewering van M.A. dat "alleen de kameraden" tegen Hitler zullen stemmen, door hem zelf in een voetnoot ondersteboven wordt gegooid, waarin hij wijst op het bekende feit dat ook in katholieke arbeiderskringen de stemming tegen Hitler groeit.

Evenals M.A. rekent ook de heer Pleysier en ook de nederlandse gedelegeerde bij de Volkenbond prof. Francois op een minderheid voor de status quo politiek. Evenmin als bij M.A. is deze opvatting dier heren op de cijfers gebaseerd.

Natuurlijk zal een revolutionaire politiek ook in de Saarkwestie er voor moeten zorg dragen niet in de stroom van het franse imperialisme of van de Volkenbond te geraken. Zij zal de revolutionaire klasse eenheid boven partijen en vakbeweging als politieke noodzaak voorop moeten stellen. Dit mag echter niet schematisch worden toegepast. Een nederlaag van Hitler is een eerste politiek noodzakelijke stap in de strijd voor het proletarische kommunisme. Nederlagen-theorien zijn contra-revolutionair. Geen defaitisme doch overwinningsgeloof heeft het proletariaat nodig. De nederlaag van Hitler kan een revolutionaire situatie scheppen. Het raden-kommunisme heeft aan te tonen dat het niet is om vruchtbare woordenpraal, die de grote praktische politieke vraagstukken uit de weg gaat, doch dat het alle mogelijkheden bewust wil uitbuiten om een revolutionaire situatie te scheppen. Het heeft de taak de zwakheden van het kapitalisme in revolutionaire zin te benutten. Daarom hopen wij dat het in het Saargebiet moge gelukken Hitler te slaan.

Aan de Saar wordt de teerling geworpen

Voor de duitse Revolutie -

Tegen Hitler.

B3

E,

en staat hij vrijwel geïsoleerd. Zo zelfs, dat b.v. een blad als de "Kölnische Zeitung" de oplossing van het conflict, ontstaan uit de koningsmoord in Mar-seille een morele overwinning van de Volkenbond noemt, welke door haar optreden een oorlog zou hebben voorkomen. Dit kan niets anders betekenen dan een voorberedende van een toenadering tot de Volkenbond, die Hitler eerst met zoveel tam-ten verlaten had.

Allerlei tekenen wijzen dan ook op een groeiende gedrukte stemming in de rijen der axis nazis. Het gestoek tegen de kantvaarders heeft tans reeds het aanzien gegeven aan een wet waarbij "aanvallen op de hitlerregering of op de zijpartij strafbaar gesteld worden. De conflicten met allerlei kerkelijke groeperingen met de dag. Bij honderden worden socialisten en communisten, maar ook opstandige en "illegaal" optredende nazi-elementen gearresteerd. Tal van kunstenaars en intellectuelen komen met het hitlerisme in conflict. Alle symptomen van de groeiende teleurstelling die de hitler-politiek in Duitsland opwekt.

Zo kan de stemming in het Saargebied van reusachtige betekenis worden. Zij kan beslissend worden voor de gehele Hitlerpolitiek. Zij heeft het karakter gekregen van een politiek vonnis.

Zonder Hitler zou het buiten kijf geweest zijn dat de overgrote meerderheid van de Saarbevolking voor aansluiting bij Duitsland zou hebben gestemd. Tans is dit, vooral ook door het sterke verzet van de arbeidersbeweging en zijn minst dubieus. Verliest Hitler, dan staat hij voor grote groepen van het Duits volk daar als de mondheid, die niet alleen niet in staat gebleken is de Duitsers invloedssfeer uit te breiden, doch door wie een stuk Duitsland verloren is gegaan. De mogelijkheid van een crisis in het hitlerbewind is dan zeer groot. De toch reeds gedrukte hitlerpsychose zou er vóór kunnen ineenstorten. Dit zou de aanvang van een vernieuwing der Duitse arbeidersbeweging, van een revolutionaire ontwikkeling in Duitsland kunnen betekenen. Daarom is het arbeiders-eenhedenfront tegen Hitler van het grootste belang. Het eenheidsfront is voorlopig nog een partijenfront. Alle politieke vooruitzichten wijzen er evenwel op dat bij een overwinning van dit eenheidsfront, de mogelijkheid van een proletarische overwinning in Duitsland groter wordt. Dan zal het eenheidsfront in de strijd beproefd, tot een Duits proletarisch klassefront kunnen uitgroeien. Natuurlijk moet dit niet schematisch worden opgevat. Niet de vraag of dit klassefront direct tot stand komt is van belang, doch de vraag van het uit de weg ruimen van de belangrijke belemmeringen die de stroom der proletarische revolutie stuiten.

Natuurlijk is het lang niet zeker dat Hitler in het Saargebied zulk een grote nederlag zou lijden. De vraag voor of tegen Hitler wordt o.a. vertoond door het feit dat een groot deel der Saarbevolking ondanks economische nadelen en voor I. ondanks Hitler in ieder geval bij Duitsland ingelijfd wenst te worden. Dit maakt echter de uitslag van de volksstemming des te meer tot een symbool van Hitlers vooruitgang of nederlaag. Ook indien een vrij grote minderheid tegen Hitler stemt, betekent dit een reusachtige morele nederlaag van het regime, omdat het zou bewijzen dat zonder racistische terreur in Duitsland geen meerderheid zou kunnen worden afgedwongen. Zo kan dus de beslissing in het gebied van historische betekenis worden voor geheel Europa.

Er bestaan zij er weer allerlei groepen in de arbeidersbeweging, die niet als ze zijn in partijen te denken, die weinig vertrouwen hebben in de stemming in het Saargebied. (Of die zich z.a. de heer Pleyzier, onredenen van "grotere belangen" zelfs openlijk tegen de status quo verklaren). Het feit dat in Nederlands soc. dem. kringen nu eenmaal geen eenheidsfront wenst, zal hier bewust of onbewust wel parten spelen.

Ook in z.g. linkse groepen wordt bij zulke kwesties telkens weer het bewijs geleverd van een uiterst onvruchtbaar, aan bepaalde partijen of groepen gebonden denken. Zo b.v. de schrijver van het reeds eerder genoemde artikel in de Arbeid M.A. In dit stuk wordt de actie voor status quo, dat is practies de strijd tegen het hitlerisme in het Saargebied als hopeloos voorgesteld, ja, zelfs in bedekte termen verdacht gemaakt als instrument van de Franse imperialistische politiek. De suggestie wordt gewekt alsof de revolutionaire oplossing van de Saar-kwestie zou betekenen het varen in het kielzog van de Franse imperialistische politiek. Zo wordt b.v. het burgerlike anti-Hitlerblad - "Pariser Tagblatt" - aangeduid als "een burgerlijk joods krant", "als hulper van het Franse imperialisme", omdat het op eigen motieven - die niets met proletarische te maken hebben - voor de status quo optreedt. Zelfs in de terminologie doet deze M.A. aan Hitler denken. Het is toch wel ver gekomen met zulke zogenaamd linkse bladen dat zij zelfs de racistische terminologie in hun kolommen vrijelijk logies verliezen. Daarmee de hitleristische campagne tegen de "gekochte joden-

A3

B4

A4

B5

A5